

เทศน์เช้า วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ เราฟังธรรมกัน สัจธรรมเป็นความจริง ความจริงเป็นความจริงวันยัง
ค่ำ ความไม่จริงพยายามตกแต่งปั้นแต่งให้เป็นความจริงขึ้นมา มันเป็นความจริงขึ้นมาไม่ได้
หรือ ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาไม่ได้ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อทาสี เม อกาสิ เม เธออย่า
ร้องไห้ เธออย่าเสียใจ เธออย่าคร่ำครวญไปเลย ให้ทำคุณงามความดีถึงกัน แล้วระลึกความดีถึง
กัน จิตถึงจิตใจ ความระลึกถึงกัน คุณงามความดีที่เราแสวงหากัน อันนี้เป็นความจริง ความจริง
มันเกิดขึ้นมาจากตรงไหนล่ะ

ความดีมันเกิดขึ้นง่ายไหม ความดีของเราขึ้นมาเนาะ ความดีของคุณ ลูกมีความกตัญญู
กตเวที ความดีของแม่ แม่เป็นสัมมาทิฐิ แม่พาลูกเข้าวัดเข้าวา แม่พาลูกไปทางที่ดี ความดีของ
ปู่ย่าตายาย ความดีของปู่ย่าตายาย ผู้ที่ทรงศีลทรงธรรม รัตตัญญู ผู้ที่ได้ผ่าน โลกมามาก เพราะผู้ที่
ผ่านโลกมามากอยู่ในบ้าน ลูกหลานขึ้นมาจะไปถามปู่ย่าตายายผู้เฒ่าผู้แก่ ผู้เฒ่าผู้แก่เป็นที่ปรึกษา
นี่ไง ทำความดีๆ ตั้งแต่เด็กน้อยจนเป็นผู้ใหญ่ จนเป็นผู้เฒ่าผู้แก่ เรายังต้องทำคุณงามความดีของ
เราไปเรื่อย คุณงามความดีมันมาจากไหนล่ะ มันมาจากการกระทำนะ

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันใช่ไหม องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกอย่าคร่ำ
ครวญ อย่าเสียใจ อย่าร้องไห้ สิ่งที่เราเกิดมาๆ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามี
โอกาส เรามีโอกาส เวลาที่มีความทุกข์ในหัวใจมันบีบคั้นในหัวใจ เราก็เข้าใจได้ใช่ไหม เราทำคุณ
งามความดีของเรา คุณดี ผู้ที่ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เวลามันปล่อยวางขึ้นมามันมีความสุขของ
มันนะ คนคนเดียวกันนั้นแหละ เวลามันทุกข์มันยากมา มันทุกข์มันยากมันบีบคั้นหัวใจนัก คน
คนเดียวกันนั้นแหละ แต่มีสติปัญญา ไม่ตื่นไปกับโลกเขา

โลกเขาตื่นตื่นไปกับปัจจัยเครื่องอาศัย ใ้อปัจจัยเครื่องอาศัย ของอาศัยๆ แต่เราไปตื่นตื่น
กับมัน ไปยึดมันถือมันกับมัน เพราะมองข้ามชีวิตของเราไป มองข้ามถึงชีวิต มองข้ามถึงตัวของ
เรา

ตัวเรามีค่า มีค่าเพราะอะไร มีค่าเพราะสิ่งที่แสงวานนั้นเป็นของเราทั้งนั้นๆ แต่ถ้าเราใช้
จ่ายไป เราใช้ประโยชน์ไป ใช้จ่ายเพื่อปัจจัยเครื่องอาศัย เพื่อดำรงชีวิต ถ้าเราเสียสละไป เสียสละ
เป็นบุญกุศล เป็นอำนาจวาสนาบารมี สิ่งที่เป็นอำนาจวาสนาบารมี พระโพธิสัตว์ๆ สละแม้แต่
ชีวิต เวลาพระโพธิสัตว์สละชีวิตๆ นะ เรายังสละแก้วตาดูทาน นั้นเขาสละชีวิตของเขาเพื่อ
ประโยชน์กับเขา ถ้าทำคุณงามความดีอย่างนั้น ทำคุณงามความดีอย่างนั้น นั้นนะเขาทำคุณงาม
ความดี ความดีๆ มันมีการกระทำ แล้วเขามีความเชื่อมีความศรัทธา เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา
มันต้องมี มันต้องมีการกระทำ ไม่ใช่อ่อนนอนขอเอาอย่างนั้น

ไอ้อ่อนนอนขอเอาอย่างนั้น ทำอย่างนั้น ความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อให้เราเข้ามาศึกษา
ศึกษาแล้วเป็นความจริงใหม่ ศึกษาขึ้นมา คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธ
ตะ ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ เขาปฏิญาณตนว่าเป็นศาสดาๆ ทั้งนั้นนะ เขายกย่องนะว่ามีความรู้
เหมือนเรา มีความเห็นเหมือนเรา เขายกย่อง ออาหารดาบส อุทกดาบสยกย่องเลยว่าเจ้าชายสิทธ
ตะเก่งมาก เจ้าชายสิทธตะมีปัญหามาก เป็นศาสดาได้ๆ

เจ้าชายสิทธตะไม่เอา เพราะอะไร เพราะเราสงสัย เราทุกข์ จิตได้สำนึกเราว่าแห้ว จิตได้
สำนึกของเรามันยังมีปัญหาในหัวใจ มันยังอาลัยอวรณ์มันอยู่ ความอาลัยอวรณ์มันมีภวาสวะ
มันมีภพวัง ความภพ ภพชาติมันเกิด เกิดตรงนี้ไง ภพเกิด การเกิด เกิดที่ไหนมีภพ ไอ้นี้มันเกิดใน
ใจเรา มันมีของมัน มันแสดงออก มันก็เกิดของมันอยู่นะ เจ้าชายสิทธตะดูใจของตนแล้ว ไม่
เอาๆ ไม่เชื่อๆๆ ไม่เชื่อมันเกิดมาจากไหนละ เกิดมาจากพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ได้สร้างสม
บุญญาธิการมามหาศาล

ไอ้พวกเรามันอ่อนแอ ไม่ต้องให้เขาเชื่อหรือก ไปสร้างกระแสให้เขา เดินเฉียดไป คุณ
เขาจะเชิญเราไหม ก้าวเขาจะไม่เชิญนะ เดินไปให้เขาเห็น

ไอ้นี้เขายกย่องสรรเสริญยังไม่เอา ไม่เอาเพราะอะไรละ ไม่เอาเพราะเขามีสติปัญญา
สติปัญญาอย่างนี้มันเกิดมาจากไหน สติปัญญาอย่างนี้มันเกิด กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน
เราทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีมาไง

เขาจะคุณิสังคนคนนั้น เขาให้ดูเพื่อนเขา เขาคบคนดีมา เขาพัฒนาของเขามาเป็นขั้นเป็น
ตอนขึ้นมา คบเพื่อน เพื่อนที่ดี คบบัณฑิตไง อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญจ เสวนา เราไม่คบ

คนพาล เราจะคบบัณฑิต บัณฑิตเขาทำอะไร บัณฑิตเขาพาให้เราชวนชวาย บัณฑิตพาให้เรา
การกระทำ

ไอ้คนพาล ไป เราไปนั่งรอนั่น ไปนั่งรอแจกทานไง เออ! ไปสนามหลวงไปรับแจกทาน
ไปรอแจกทานไม่ต้องทำอะไร สบาย คุณ มีทานเต็มเยอะเยอะไปหมดเลย แบมือเมื่อไหร่ก็ได้
ทั้งนั้นเลย...ก็เอ็งเป็นฝ่ายรับ แล้วเอ็งจะเอาบุญกุศล เอาความดีมาจากไหนล่ะ

แต่ถ้าเป็นบัณฑิต เราชวนชวาย เป็นจิตอาสา เขาต้องไปเก็บ ไปบริการ เขาเหงื่อไหลไคล
ย้อยนะ เขาไปเหงื่อ ไคลไคลย้อย เขาไปเพื่อประโยชน์ นี่บัณฑิตๆ

ไอ้คนพาลๆ คนพาลถึงเวลาจะเอาแต่ได้ๆ อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญจ เสวนา เราไม่
คบ ไม่คบแต่ข้างนอก อยากคุณนิสัยเขาเป็นอย่างไรให้ดูเพื่อนเขา ถ้าเพื่อนเขาชวนกันเป็นจิตอาสา
เพื่อนเขาไปชวนชวายทำคุณงามความดี เออ! ไอ้กลุ่มนี้ใช้ได้ ไอ้ที่จะไปปลักรองเท้าเขา ไอ้ที่จะ
คอยไปหยิบฉวยเขา ไอ้กลุ่มนี้ใช้ไม่ได้ นี่มันก็เห็นๆ กันอยู่ แต่เวลามันเกิดในใจล่ะ

นี่ไง เจ้าชายสิทธัตถะที่ไม่เชื่อๆ ไม่เชื่อเพราะมีอำนาจวาสนานะ คนที่มีอำนาจวาสนาเขา
มีบารมีธรรม บารมีธรรมจะมีจุดยื่นในหัวใจนะ มันแยกแยะไง เราเสียตายชีวิตเรานะ กว่าจะเกิด
มาพ่อแม่อุ้มท้อง ๙ เดือน คลอดออกมาจากช่องคลอดไม่ตายถึงมาเป็นเรา พ่อแม่เลี้ยงดูมาตั้งแต่
ทารกจนมาเป็นอายุปานนี้ ทำไมไม่มีสติไม่มีปัญญาคิดไม่เป็นหรือ ชีวิตเรากว่าจะได้มานันท์ทุก
ยากขนาดไหน

ชีวิตเราที่ได้มา ชีวิตที่ได้มานี้ ชีวิตที่ได้มา ถ้าไม่มีบุญกุศล มนุษย์สมบัติ ไม่ได้เกิดเป็นคน
หรือก เพราะมันเกิดเป็นคน เกิดมาเป็นคนเราเกิดมาขนาดนี้แล้ว แล้วทำไมไม่มีจุดยื่น ทำไม
จิตใจไม่เข้มแข็ง ทำไมอ่อนแอไปกับกระแสโลก ทำไมให้เขาชักจูงไปง่ายๆ ทำไมไม่มีปัญญา

ถ้ามีปัญญา แล้วปัญญามันเกิดตรงไหนล่ะ สมองก็พยายามกินยาบำรุงมันทุกวันเลย อยาก
ให้สมองก้อนโตๆ มันก็ยิ่งโง่ใหญ่ ยิ่งกินมากก็ยิ่งโง่ใหญ่เลย แล้วมันฉลาด มันฉลาดที่ไหน
ฉลาดที่การฝึกหัดนี้ไง ฉลาดตอนทำความสงบของใจให้ใจมันสงบเข้ามา ถ้าใจสงบเข้ามามันไม่
มีกิเลส คบคนพาล คบบัณฑิตนั้นนะ

ไอ้คนพาลมันจะเอาแต่สะดวกสบาย ทำอะไรก็ได้ง่ายๆ มันลัดสั้น ชอบ ไอ้คนพาลมันพา
ไปอย่างนั้นนะชอบ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านสอนให้ประพฤติปฏิบัติ

กว่าจะบวชได้ต้องเป็นปะขาวถึง ๗ ปี ๘ ปี เป็นปะขาวแล้วต้องท่องปาฏิโมกข์ให้ได้ก่อนถึงจะให้บวช พอบวชขึ้นมาแล้วต้องฝึกหัดๆ อู้ย! เหนื่อยยาก ไม่ดี ไม่เอา นี่ไง อ่อนแอ อำนจวาสนา อ่อนแอไง คน อำนจวาสนานะ

เราศึกษาประวัติครูบาอาจารย์มามาก เวลาประวัติครูบาอาจารย์นะ เวลาจะไปหาหลวงปู่ มั่นนะ โอ้โฮ! หลวงตาเวลาท่านจะไปนะ ร่ำลือว่าคู่มากๆ ใครๆ ก็กลัวนะ ใครๆ ก็ออกห่างนะ แต่เวลาท่านไปนะ ต้องไปให้ได้ ต้องไปหาหลวงปู่มั่นให้ได้ เวลาท่านวิเวกไป ไปอยู่ที่ไหนนะ หลวงปู่กู หลวงปู่กว่าท่านก็ขอร้องให้อยู่กับท่าน

ท่านบอกไม่ได้ ท่านตั้งเป้าไว้แล้วที่จะไปหาหลวงปู่มั่นให้ได้

เวลาไปหาหลวงปู่มั่นวันแรกเลย ไปถึงก็โดนบั้ง! หงายท้องเลย เออ! เรามาหาของอย่างนี้

ไม่ใช่พอโดนบั้ง! เข้าไป อู้ย! กลับแล้ว โอ้โฮ! อุดส่าห์บากหน้ามา เดินทางมาข้ามจังหวัด ข้ามภาคมาเลย โอ้โฮ! ไม่มีใครเอาใจเลย พอมาถึงยังโดนท่านอัดอีกเนาะ โอ้โฮ! ไปแล้ว

นี่ไม่ พอโดนอัดเข้าไปบั้ง เออ! เรามาหาของอย่างนี้ เรามาหาของอย่างนี้ นี่ไง เราหาของอย่างนี้ หาสิ่งที่คนที่ชี้หัวใจเราได้ หากคนชี้ความบกพร่องของเราได้ หากคนชี้แนวทางของเราได้ ถ้าคนมีปัญญาๆ เขาชวนชวายเป็นอย่างนี้ เขาชวนชวายเป็นอย่างนี้

แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติ เวลากิเลสมันหลอก ครูบาอาจารย์ท่านอยู่ข้างนอก เห็นไหม เหมือนพ่อแม่ พ่อแม่คนไหนบ้างที่ไม่ต้องการให้ลูกเป็นคนดี พ่อแม่คนไหนบ้างพยายามคบหาคุณนะ คอยดูคบเพื่อนดีไม่ดี โอ้โฮ! คอยเป็นห่วงเป็นใยไปหมดเลย พ่อแม่คนไหนบ้างไม่อยากจะให้ลูกเป็นคนดี ครูบาอาจารย์องค์ไหนบ้างที่ท่านจะบอกชี้แนะเราได้

มันไม่ใช่คนพาลนี่ พวกมันไปทำแต่งงานทางโลก ไม่เคยให้ดูแลหัวใจของตนเลย นี่ไง เวลาจิตมันเสื่อม ท่านคอยบอก ถ้าจิตมันเสื่อม จิตมันเหมือนเด็กน้อย มันต้องกินอาหาร เด็ก คุณติ ทารกไม่ให้กินนม ไม่ให้มันมันกินมันร้องแล้ว เวลามันร้อง เอานมยัดปาก เจียบ เวลามันร้องนะ เอานมยัดปากพับ! จบเลย

อย่างนี้ขึ้นมา ความรู้สึกที่ว่าถ้าเราสละชีวิตได้ เรายังยอมสละชีวิตเราเลย เพื่อให้ท่านมีชีวิตอยู่ต่อไป เพราะท่านจะทำประโยชน์ได้มากกว่าเรา ท่านคิดอย่างนั้นเลยนะ แต่มันเป็นไปไม่ได้หรอก มันเป็นความคิด แต่ความคิดอย่างนี้ใครคิดอะไรก็เก็บไว้ในใจใช่ไหม ทุกคนมีความคิดของตัวเองตั้งแต่เด็กแล้ว เราก็มีความคิดในใจของเรา แล้วเก็บไว้ไม่กล้าบอกใคร อายเขา เก็บซ่อนไว้ อย่าออกมานะ อย่าออกมา

นี่ก็เหมือนกัน คนที่มันเคารพในหัวใจ คนที่มันคิดตั้งแต่เคารพในใจ มันจะคิดทำลายไหม มันจะคิดตีเสมอไหม มันจะคิดจบบ้างไหม ถ้ามันคิดเคารพมาตั้งแต่หัวใจ นี่ถ้ามันเป็นความจริง มันเป็นแบบนี้ไง ความจริง เพราะความจริงมันได้สัมผัสความจริงอันนี้แล้วมันเคารพบูชาอันนั้น นี่ความจริง

ฉะนั้น สังคมน่าสังเวชมากนะ มีสิ่งใดมาก็เชื่อๆ แล้วเชื่อไปโดยที่ไม่มีสติไม่มีปัญญา เวลาเราทุกข์เรายาก เราก็บอกครูบาอาจารย์ทำไมทำอย่างนั้นล่ะ เราก็บอกท่านนะ บอกว่าเหมือนกับเราอยู่กลางแม่น้ำแล้วมันจะจมน้ำตาย มันไม่มีอะไร เวลาที่มีสิ่งใดมาก็ต้องเกาะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราไม่มีสติปัญญา ไม่มีสิ่งใด เราจะเกาะ เราจะเกาะเพื่ออาศัยดำรงชีวิตเพื่อความอยู่รอด อันนั้นเรื่องหนึ่งนะ เพราะมีเยอะมากที่มหาเรา เวลาครูบาอาจารย์เขาถึงวันสำคัญ เขาบอกเขาต้องกลับไปหาครูบาอาจารย์เขานะ กลับไปเพื่อความกตัญญู ทั้งๆ ที่รู้ว่าอาจารย์ที่สอนมาผิดทั้งนั้นนะ สอนเขามาจนเขาตกทะเลไปทั้งนั้นนะ แล้วสุดท้ายเขามาหาเราคุยกับเราแล้วเขาก็มาภาวนาที่นี่ แต่เวลาถึงวันสำคัญอาจารย์เขาก็กลับ

เราบอกใช่ ต้องกลับ เพราะว่าใช่ เราจะจมน้ำตายใช่ไหม เราทุกข์เรายาก เราไม่มีที่ไป เราก็อาศัยเกาะๆ แต่พอเกาะไปแล้วเรารู้ว่าพอเกาะไปแล้วมันไม่พาเข้าฝั่ง มันจะพาออกทะเล ถ้าเกาะไปมันก็ลงทะเลไป เดียวก็ไปเหยื่อไ้หลามนูนนะ มันก็เสียสละ เขาจะเข้าฝั่งของเขา

ฉะนั้น ถึงวันสำคัญเราก็ไป ไปเพราะอะไร ไปเพราะความกตัญญูไง ถึงอย่างไรก็แล้วแต่เราก็ได้อาศัยเขา มันเป็นความกตัญญู แต่โดยข้อเท็จจริง มันไม่จริง ข้อเท็จจริงไม่จริง คุณสิ น่าสังเวชถึงกระแสนังคม เชื่อง่ายๆ เชื่ออะไรกันไป แต่มันก็ย้อนกลับมา ย้อนกลับมาว่าเขาทำอะไรของเขามา เขามีสติปัญญาเท่านั้น ทำไมเขามีสติปัญญาเท่านั้น ทำไมเขาเชื่อของเขาไปได้ล่ะ

แล้วเราย้อนกลับมาเรานะ ย้อนกลับมาพวกเรา ชีวิตเรามีค่าไหม อันตรายไหม เวลาเราเดินทางถ้าประสบอุบัติเหตุไม่บาดเจ็บนะ ก็ถึงแก่ชีวิต ถ้าไม่บาดเจ็บก็ถึงแก่ชีวิตถ้าเราเดินทาง

นี่ก็เหมือนกัน ชีวิตเราต้องเดินทางไป เราต้องประพฤติปฏิบัติไปในแนวทางนั้น แล้วเราจะเอาชีวิตเราไปอย่างไร เราจะรอดจากอุบัติเหตุ รอดจากการบาดเจ็บ รอดจากการเสียชีวิต จะให้ถึงเป้าหมายของเราด้วยความจริงของเรา เราจะมีสติปัญญาอย่างน้อยแค่ไหน มองสังคม มองความเป็นไป แล้วย้อนกลับมาที่เราๆ พยายามหาทางออก

วันนี้วันพระนะ เทศน์ เทศน์เพื่อให้เป็นคติ ให้เป็นคติเอาไปคิด เวลาหลวงตาท่านพูด ไปไหนก็แล้วแต่ ไปเอาใจคนๆ หัวใจคน ให้ธรรมเป็นทานๆ ก็ให้ข้อคิด ให้สติให้ปัญญา แล้วเราคิดของเรา แยกแยะของเรา เพื่อประโยชน์กับเรานะ

วันพระ ให้ใจเราเป็นผู้ประเสริฐ ให้ใจของเรามีสติปัญญา ให้ใจของเราเข้มแข็ง ให้ใจของเราได้คัดเลือก อย่าให้ใจของเราไหลไปตามกับกระแสโลกที่มัน โป้ปดมดเท็จลวงโลก เอวัง